

Đánbà

Tuần - bao xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 8 — SO 121 — 12 SEPTEMBRE 1941

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
[xin gửi về]

La Directrice du

TUẦN BAO ĐÁN BÀ

76, [WIELE] — HANO

RA THÁNG 1.30

SÁU THÁNG 2.50

MỘT NĂM 5.00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÓ

MÙA CƯỚI ĐÃ ĐẾN RỒI

DEPOT LEGAL

INDOCHINE

Nº 18377

Tại sao các bạn gái muốn chồng

Cứ thu đến nơi là người ta rục rịch cưới hỏi thì các bà mẹ có con gái lớn lại một phen nao nức lo ngại. Có phần nao nức lo ngại hơn các bà mẹ thừa xưa nhiều. Bây giờ ai cũng công nhận rằng sự cưới hỏi khó khăn hơn trước, các cô gái chậm và khó lấy chồng hơn.

Nguyên nhân :

Bọn trai không thích lập gia đình sớm đã đành, nhưng còn một nguyên nhân nữa không ai ngờ tới ấy là tại đường xá giao thông dễ dàng, ở đô thị thì người tam tứ xứ tụ họp lại đông đúc, người ta dễ chọn vợ chọn chồng và sự dễ ấy lại gây nên sự khó! Thừa xưa trong một làng một tỉnh, mọi gia đình đều quen nhau hay biết nhau đại khái cả. Có con trai, con gái lớn, họ gặp ghé nhau dễ dàng lắm, những cô gái ngoan ngoãn có tính nết ít khi phải quá lứa, lỡ thời, ít khi phải lấy đến người chồng « thiên hạ » (có nghĩa là khác quê quán, khác nơi ngụ sở của người con gái).

Đi lấy chồng thiên hạ, chỉ một là những cô gái hư, người đồng hương đều biết rõ, không dám hỏi; người thiên-hạ ở xa, không biết, mới hỏi đến. Hai là những con gái nhà danh-gia vọng-tộc, ở

nơi quê quán mình không tìm được người xứng đáng, phải lấy người môn đang hộ đối ở nơi khác.

Còn thường ra, cho được khỏi sự cưới xin đi lại xa xôi tốn phí, cho khỏi xa con cái — hồi xưa tỉnh nọ qua tỉnh kia phải đi lều đi cang hàng một hai ngày đường — các bậc cha mẹ từ trung lưu trở xuống rất dễ dàng trong sự chọn vợ gả chồng cho con cái.

Dù người con trai hay con gái định khi làm dâu làm rể có thiếu một vài điều kiện, người ta cũng bỏ quá đi. Trong làng, trong tỉnh chỉ có ngần ấy người trai, gái, kỹ kén quá, biết chờ đến bao giờ? Nay thì khác, người ta ở tỉnh này song người ta có thể dăm kỳ vợ, chồng, dâu, rể, tận tỉnh khác kia, người con gái, người con trai gần gũi ngay đấy dù đã vừa vừa bụng người ta, người ta cũng chưa ưng ý, nơi xa biết đâu chẳng có người xứng đáng hơn. Thành ra thêm một số người chậm lấy vợ, chậm lấy chồng.

Nơi đô thị, các gia đình hội họp không thể quen biết nhau xuề. Biết đâu người con gái, con trai có đủ điều kiện mình ao ước là chẳng ở trong các gia đình mình không quen biết, còn những người trai gái ở gia đình mình quen biết

lại không xứng ý mình. Vì hai lẽ vừa kể mà ta nhận thấy có phải ở thôn quê bao giờ trai gái vẫn dễ lấy vợ lấy chồng hơn ở thành thị không, và số phụ nữ muốn chồng ở thôn quê vẫn hiếm hơn ở thành thị.

Sự khó gả chồng cho con còn một nguyên nhân quan trọng nữa, ấy là cái quan niệm phức-tạp của người bây giờ, cùng sự chia rẽ các ý kiến giữa các bậc cha mẹ và các con cái đối với vấn đề hôn nhân.

Người con gái này vừa lòng cậu con trai kia thì lại không vừa lòng ông cha, hay bà mẹ. Người con gái này có sắc, có nết lại không có tiền của. Mà khốn thay cái tiền của bây giờ hầu như là cái điều kiện chính, một người con gái muốn lấy chồng cần phải có vốn. Thế mà xã hội ta lại không có tục bắt buộc phải gả hồi-môn cho con gái như ở bên Tây phương. Các bậc cha mẹ vẫn muốn lấy vợ giàu, lắm vốn liếng cho con trai mình mà chính các ngài không chịu cho con gái mình một số hồi

(Coi trang 3)

Thống-chế Pétain
đã nói

« Dân quê Pháp
chịu vất vả đã khá
lâu. Ngày nay họ
phải được trọng đãi »

40 ngàn triệu tiền vàng của Pháp chỉ chút nữa là bị Anh cướp

Chuyện thật trăm phần trăm

12 Juin 1940. — Một ngày sâu thẳm của lịch sử Pháp. Tỉnh Reims mất. Quân Đức đương tiến về phía Paris. Chính phủ đã thiên sang Tours còn tổng hành dinh thì về Briare. Tình hình ở trong cũng như ở ngoài: hết sức bối rối. Đánh, đánh kỳ cùng, không người Pháp nào là không nghĩ thế. Chánh phủ cũng đồng ý. Nhưng còn cái núi vàng của Ngân hàng Pháp-quốc thì sao? Để ở trong nước sợ lỡ làng vào tay quân giặc chẳng? Còn đem gửi thì gửi đâu cho chắc chắn, đi đường nào cho bình yên?

Một mệnh lệnh khẩn cấp

Trên cột vô tuyến điện của Pháp-quốc lờn những tia lửa điện: một luồng dấu truyền hiệu đi: «Chiến hạm Emile Bertin phải mở hết tốc lực trở về hải-cảng Brest càng mau càng hay, và đợi đấy để nghe một mệnh lệnh khác.»

Nhận được lời kêu gọi, viên thuyền trưởng chiếc Bertin, ông Robert Battet lúc ấy đương chống cự với một đoàn phi-cơ nghịch, lật đật hạ lệnh vừa bắn vừa nhắm phía Brest tiến tới. Hết nạn phi-cơ, lại đến nạn tiêm thủy dĩnh, chiếc Bertin chỉ tránh chớ không đánh trả lại. Nhưng rồi nó cũng cập bến Brest. Thủy thủ chưa kịp nghỉ, một mệnh lệnh thứ hai đã đến:

«Chiếc Bertin phải chở 14.000 bao vàng trị giá 40 000 000 000 quan tiền ra khơi. Sẽ có một mệnh lệnh thứ ba chỉ cho phải đi đâu, và đường nào. Thật là cẩn thận và thật là bí mật.»

Đi đâu?

Đi đâu? Thuyền trưởng Robert Battet tự hỏi. Đem sang Anh?

Đến Dakar chẳng? Có lẽ phải đi qua Casablanca (Maroc), ấy chỉ dự đoán. Con tàu cứ phải chạy. Quá 20 hải lý, Battet nhận được một lệnh, ngoài Battet không một ai biết, Hai vai nặng trách nhiệm đối với quốc-gia.

Battet xuy nghĩ. Chỉ 5 phút sau, cả một chương trình tỉ mỉ đã thành. Vừa điểm tĩnh vừa sáng suốt, Battet ngỏ cho anh em thủy thủ: Phải sẵn sàng để chiến đấu. Bao nhiêu đại bác phải lắp hết. Phi cơ cho ra ngoài boong. Thủy lôi cho vào máy ném. Máy mở hết tốc lực, chạy theo đường chỉ dẫn của mình tôi: Battet.

Nguyên chiếc chiến hạm Bertin là một chiếc tuần dương, tối tân hạng nhẹ, trọng tải chỉ có 5.886 tấn nhưng nó có một tốc lực quá 40 hải lý một giờ. Nó có 9 khẩu đại bác 152 ly 4 khẩu 90 ly, 8 khẩu 37 ly và 8 khẩu 13 ly. Nó lại còn có 2 phi cơ khu trục và 200 quả thủy lôi rất mạnh dùng để đánh Tiềm-thủy-dĩnh.

Đi được 4 tiếng đồng hồ, nó bị 2 chiếc phi cơ thám thính của bên địch ngó thấy.

Lập tức 2 chiếc phi cơ khu trục của tàu Bertin bay lên: «Phải đánh cho địch quân ngã, kéo để sống sót nó loan báo đi thì hỏng cả». Đó là lời Battet dặn 2 phi công Pháp.

Một trận không chiến liên mạng, kết quả Pháp thắng, phi cơ Pháp chỉ bị hỏng xoàng còn phi cơ Đức thì cả hai đều chìm đáy biển.

(Còn nữa)

Bạn nào còn thiếu tiền báo
nên gửi trả cho bản báo

HỎI. — Tôi là con một mẹ ghẻ, từ bé vẫn ở với anh ruột tôi — khác mẹ — Anh tôi lấy vợ cho tôi nay đã được một đứa con, thì anh tôi bảo tôi ra ở riêng song vẫn giúp việc anh tôi như trước. Với số lương anh tôi cho, tôi không đủ nuôi sống gia đình của tôi. Tôi muốn. . . . đi nơi khác làm ăn, lại sợ mang tiếng bội bạc công ơn gây dựng của anh tôi và thương mẹ già, con dại. Hỏi nên xử trí thế nào

T. T. VINH

TRẢ LỜI. — Nếu ông chắc đi nơi xa đất lạ ông có thể lập nghiệp được thì ông cứ mạnh bạo mà đi — và dù không chắc nữa thì ông cũng cứ nên đi để có cái hy vọng gây một tương lai còn hơn cứ lui đui mãi ở xó nhà để sống không hy vọng gì về tương lai cả — Người ta có liều thì mới có sự thành công được — Ông không nên nệ những tiền tiết nhỏ mà hại cái chí lớn. Thiếu gì cách tổ lòng biết ơn người anh, hà tất cứ phải quần bên anh để giúp anh những việc không xứng với tài trí mình. Còn mẹ già con dại: đó là những thương tình, ông nên gan dạ hơn, và mẹ già con dại đã có vợ ông trông nom trong khi ông xa vắng; vợ chồng trong những trường hợp như trường hợp của ông là phải tỏ ra biết giúp đỡ nhau, nuôi cái chí hướng của nhau để mong có ngày sống san lạn với nhau chứ!

HỎI. — Chúng tôi đính hôn với nhau đã bốn năm nay. Sự giam hãm là do chàng nài ép cha mẹ mới được vì cha mẹ chàng không ưng tôi, gia đình tôi thì nghèo. Cha mẹ chàng luôn luôn tỏ ý khinh bỉ gia

(Xem tiếp trang 14)

MÙA CƯỚI ĐÃ ĐẾN RỒI ĐÂY

TAI SAO CÁC BẠN GÁI MUỘN CHỒNG?

(Tiếp theo trang 2)

môn kha khá đau. Cái đều trái ngược ấy cũng gây khó khăn thêm cho sự lấy chồng của các bạn gái bây giờ là lúc mà sinh kế khó khăn vô cùng, khiến thanh-niên càng sợ lập gia đình,

Đại để đó là vài nguyên nhân sự muộn chồng của các bạn gái, mà các bậc cha mẹ có con gái lớn nên suy nghĩ đến một chút. Ở đây chúng tôi không nói đến bọn thanh-niên. Họ muốn lấy vợ cũng không sao. Riêng bạn gái mình từ hai mươi tuổi đã nên quan-thiết đến sự hôn nhân rồi, và các bậc cha mẹ thì lại nên lưu tâm đến từ trước nữa kia. Vẫn biết các bậc cha mẹ có con gái lớn, ai không lo lắng song điều cần là phải biết cách lo. Có bao nhiêu cô gái tài sắc nết na mà thành ra quá lứa lỡ thì chỉ vì cha mẹ vụng về, tham lam hay kiêu ngạo quá.

Cái trách nhiệm của bà mẹ lúc con gái đến tuổi lấy chồng rất là nhuần-nhị và khó khăn.

Dù con bà tài sắc nết na, dù bà có cả một thống-hệ danh giá, một cơ nghiệp vĩ đại để làm bảo đảm cho con gái bà, bà cũng không nên thị vào đấy để kêu-kỳ bậc bực với những người ngấp nghé con bà, khiến người ta chưa làm rõ đã cảm thấy cái thân phận « chó nằm gầm chạn » rồi ở sự khùng khỉnh của bà sẽ làm quảng cáo không tốt cho con gái bà. Trong vòng những người quen thuộc của bà họ sẽ phao lên là bà kiêu ngạo, kết thông gia với bà chỉ chịu nước lép; Thế rồi đến một ngày người hỏi thừa dẫu, cô con gái của bà cũng vừa tàn xuân sắc.

Bà giàu, người ta tới hỏi con bà, ý mong vừa được người mà vừa được chút của nữa đề rồi vợ chồng gây dựng cơ nghiệp với nhau. Nhưng bà bôn sồn, bà nhất định không cho con gái của hồi môn ngay đề khi bà trăm tuổi mới chia cho. Cuộc nhân duyên thường vì

tiểu mà sắp viên thành hóa ra giang giở. Chung quy chỉ thiệt cho duyên phận con gái của bà.

Trái với những bà mẹ bậc bậc kiêu kỳ, lại có những bà mẹ tha thiết đến nhân duyên của con gái quá đến nỗi lắm khi thành lỡ gặp ai quên biết bà cũng soán suýt nhờ người ta đánh tiếng hộ và với ai bà cũng khoe con bà đẹp đẻ, đảm đang. Bà không biết rằng làm thế bà khiến cho người là có cái cảm tưởng một món hàng tốt không ai đem bán rảo cả.

Thế vậy, bà còn đeo vàng giắt ngọc cho con gái bà, có hội hè đình đám nào bà cũng đun đũa bắt đi phô trương. Gặp phải người con gái không có một căn bản tốt, sự nóng lòng sốt ruột của bà khiến cô có thể thành hư hỏng. Bà mong con gái mau lấy chồng mà rồi kết quả sẽ trái với điều mong ước của bà: con gái bà thành ế chồng hẳn.

Phô trương quảng cáo âm thầm làm hỏng duyên con thì sự thờ ơ của cha mẹ cũng làm hại duyên con không ít. Một bà mẹ không buồn bán gì, không giao thiệp với ai, suốt đời ru rú ở nhà làm thế nào mà dễ gã chồng cho con gái được? Ta nên nhận rằng những nhà buôn bán, quảng giao, dễ gã chồng cho con gái hơn. Vì vậy có nhiều bà mẹ, lúc con gái đến tuổi lấy chồng xoay ra cầm họ hoặc mở ngôi hàng nhỏ chỉ có một mục đích kén rể cho con. Hoặc nhiều khi đang ở nơi thôn quê, hay chỗ ngụ cư buôn bán, làm việc, nếu biết không có người xứng đáng với con thì thiên ra đô thị hay gửi con về nhà chú bác ở đô thị để dễ lấy chồng.

Nhưng các bà mẹ thờ ơ nói trên lại vụng về quá, cứ ngồi nhà chờ người cầu tới mà hỏi. Có bà đã thờ ơ, lại còn cấm đoán con gái đến tuổi lấy chồng không được đi đâu, không được giao du. Có của giấu kín một nơi ai biết mà tìm đến? Cho nên tôi nghĩ rằng

những gia đình thường thường nên tự coi là một hôn phận phải tìm cách « ra mặt » để người ta biết đến con gái mình, hoặc đề tài sảo của con gái mình được tỏ lộ ra cho người ta biết. Các bà mẹ quen ru rú, khi con gái lớn nên hoạt động thiệp liệp lên, nên giao du với người này người nọ. Đó không phải là làm một điều xấu? Ta chẳng thấy người Pháp hề con gái họ lớn là họ tổ chức ngay một cuộc vui khiêu vũ ở nhà, họ mời tất cả những người quen biết đến dự, có ý rằng « con gái tôi đã lớn rồi đó » để ông bà nào có con trai thì biết mà dám ký hay ông bà nào tốt bụng thì đánh tiếng hộ.

Cuối cùng bài này tôi muốn nhắc rằng các bà có con gái lớn, sắp lên một bậc nữa đây, các bà hãy vì con mà giữ gìn đức hạnh hơn lên, bớt rông rãi đi, bớt bài bạc đi kẻo người ta đang sầm si: « Mẹ cờ bạc hư hỏng như thế thì chắc con gái cũng chẳng tốt nào ». Với những bà mẹ vốn tốt xưa nay, lúc này các bà càng nên cẩn thận hơn: tập cho con gái làm lụng chăm chỉ hơn, tập cho con gái nết na hơn. Nay người ta kén vợ giàu, vợ đẹp song người ta cũng cần kén một người vợ ngoan.

T. L.

MY-PHƯƠNG

115, JULIEN BLANC, 115

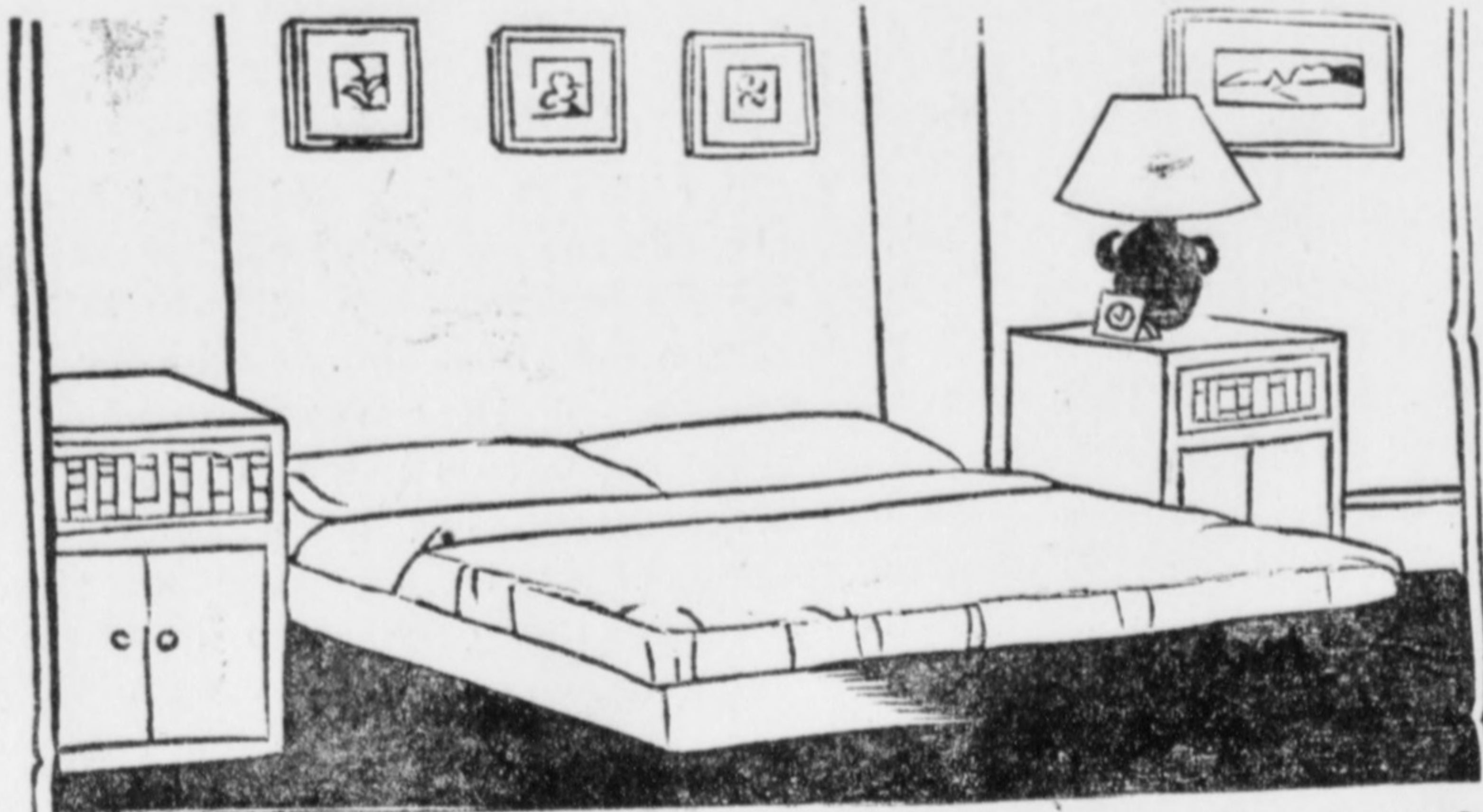
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

Cái tổ uyên u'ong

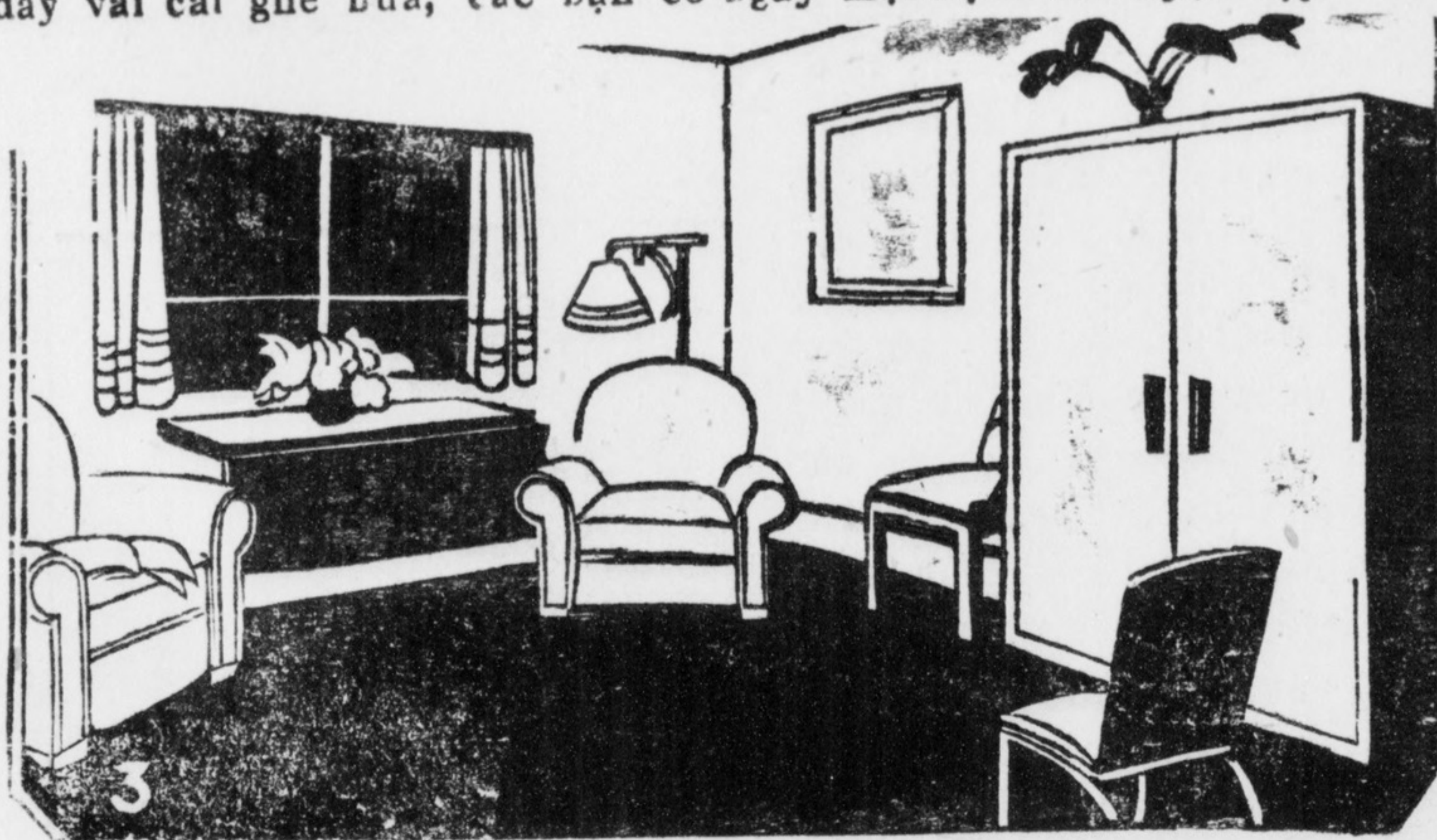
Nhiều bạn sắp ở riêng viết thư về bảo chúng tôi tính toán giúp để có thể với ít tiền mà vẫn có một cái «tổ ấm» để coi, và đẹp để cho cuộc tình duyên của các bạn. Chúng tôi đã chờ một nhà kiến trúc sư có danh «thu xếp» dùm các bạn. Các bạn cứ theo đây:

1) Cái giường có hai phần đều nhau dính lại ở giữa bởi hai cái bản lề (charnière) thật tốt. Hai cái table de nuit, một cái dành riêng cho mình làm cái bàn phấn ở trong để đủ mỹ phẩm, một cái dành riêng cho chồng để sách v.. v..

2) Cái giường ay ban ngày gập đôi lại thành cái divan, thêm vào đấy vài cái ghế nữa, các bạn có ngay một bộ salon tuyệt đẹp

3.) Ở gần một cái cửa sổ, đóng một cái bàn liền vào thành cửa. (bằng 2 cái bản lề) Bàn này có thể gập hai, ở dưới thêm một cái chân cũng gập được. Lúc mở rộng thì làm bàn ăn, (H. 2) lúc mở một nửa thì làm chỗ uống nước hoặc to nhỏ với nhau....

Cá nhồi thịt

Mua một con cá quả (cá lóc) nhỏ, to tùy ý, đánh vảy, cạo thiệt sạch nhớt, lóc lấy hai thân thịt, bỏ hết xương, theo bề dài thân cá cắt mỗi thân ra làm sáu, bảy miếng, rồi, khứa ngang cách nhau chừng một phân, khứa nhẹ đừng cho đứt da Ướp cá vào nước mắm, tiêu...

Thịt nạc chừng 200 gr., băm nhỏ trộn với nấm hương, tiêu, hành, nước mắm ngon. Lấy miếng cá khoanh lại, ở giữa nhồi thịt đó vào, đặt một miếng nấm lên trên mặt, xếp vào đĩa, rắc ít hành, gừng thái chỉ, để hấp cách thủy, món này ăn nóng.

Giò lợn nhồi (giò heo)

Giò lợn (heo) mua giò phía trước, cạo sạch và lấy nhíp nhặt hết lông. Dùng dao nhọn mũi lóc hết xương và thịt bên trong, chỉ còn để da không, đừng làm rách da.

200 gr. thịt nạc, cắt miếng mỏng, trộn với: chút tiêu, muối mắm rồi nhồi vô miếng da, lấy kim khâu kín lại.

Nếu có lò quay càng tốt, bằng không bỏ vô song luộc ít nước. Khi sôi, mở nắp cho khối nút, chụm nhỏ lửa cho mềm da, trở đi trở lại luôn. Khi gần cạn hết nước cho chút nước màu cho đỏ.

Khi thiệt nguội, lấy dao sắt rạch nhẹ tay kéo vỡ (bể).

T.

NÊN ĐỌC :

Bảo Đàn Bà

VÀ CỒ-ĐỘNG CHO «ĐÀN BÀ»

HỒ XUÂN HƯƠNG

Thuở ấy Nàng-Thơ hiện xuống trần,
Lạc-loại đi giữa đám văn-nhân.
Bực mình nghe mãi lời khuôn sáo,
Nàng mĩa-mai gieo nhẹ mấy vần.
Thành-thót, u-hoài như gió mưa,
Xa-sôi huyền-ảo tựa trăng mờ.
Những lời dí-dỏm yêu-đương ấy,
Miệng thể chê cười quá lảng-lơ!
Tâm-sự Nàng-thơ ngỏ với ai?
Trăng khuya chênh-chéch ngả phương đài.
— Buồn duyên hay cũng tương-tư đầy?
Đã « mồm mồm » chưa, chị Nguyệt ơi! (1)
Tinh cả, tài cao, duyên hằm-hiu,
Ngồn-ngang trăm mối, then trăm chiều.
Ngàn năm ôm hận không tri-kỷ,
Từ đây vẫn tiên bật tiếng reo!
Có lẽ Nàng-Thơ buồn thể chẳng?
Một đi, không trở lại thăm trần.
Ngày nay lưu-luyến lời châu ngọc,
Ta nhớ tìm ai dưới nắng trăng!

Bàng-Bá-Lân

Rút trong tập thơ « XUA » cuốn sách đầu tiên
của nhà xuất bản Sông-Thương, sắp co bán.

1) Một trái trăng thu chín mồm mồm H. X. H.

TRẢ LỜI Đ E P

CÔ TH, TÂM (Thủ dầu một) —
Mi mắt sưng, nốt mụn ta thường
gọi là lên chấy cũng do một thứ
vi trùng một bệnh đau mắt mà ra.
Cô nên lấy bông gòn hấp, rửa
nước nóng có pha eau de roses đắp
lên chờ đừng bôi những thứ
thuốc tầm bậy. Nếu hay có những
mụn như thế cô nên đi coi thầy
thuốc chuyên môn chữa mắt. Về
chuyện riêng cô gửi cho 0\$30 tem.

CÔ T. T. Q. (Nam Định) —
Nếu tắm bằng parafine phải do
một Mỹ-viện trông nom thì mới
biết cách tắm được, còn mình mua
lắm ở nhà không có kết quả đâu.

Muốn gầy cô nên theo những
phương pháp thông thường : ăn
uống ít : tập thể thao đều, nhất là
ở tuổi cô sự béo chưa phải là một
« tật » cần phải chữa gấp như thế.

CÔ TUYẾT NGÀ (Haiphong)
1) Muốn cao còn có phương pháp
lập cho cao chứ muốn thấp thì
chịu. Giờ cô nên tập những cử
động làm mềm mại người để cho
dù cao cũng vẫn yếu điệu 2) Môi
thâm không có thuốc nào làm
cho hồng tự nhiên cả. Phải dùng
sáp. Song nếu thâm vì thiếu máu
thì tắm bổ cho máu huyết đầy đủ
tức khắc môi sẽ hồng.

3) Tập cho lưng đẹp đã chỉ
trong một số báo Đàn-Bà gần đây,
cô nên xem lại.

Về việc tập thể thao cho đúng,
cách tốt nhất là phải có người
chuyên môn chỉ dẫn cho mình
những cử động nào ăn hợp với
nhau chứ nếu mình coi ở sách chỗ
này báo tập mouvement này, chỗ
khác khuyên tập mouvement khác
thì giờ đâu mà tập hết cả như
thế và lại còn phí công tập những
mouvements vô ích nữa. Để tránh
sự hại ấy, chúng tôi đang định
mở một lớp bằng hình vẽ trên báo
(Xem tiếp trang 7)

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Ngồi trên xe, Ngọc như điên cuồng, ba bốn lần đã toan nhảy xuống chạy bộ vì nàng thấy thẳng xe chạy chậm quá.

— Anh xe, ráng mau chút nữa cho thêm năm xu !

Nhưng rồi xe cũng đến tòa báo. Ngọc chạy thẳng phura vào buồng giấy ông chủ nhiệm, quên cả gõ cửa, cứ dầy phaug bước vào.

Hai người quay ra nhìn nàng. Hai nụ cười cùng nở làm nàng chưng hửng. Chồng nàng và ông chủ nhiệm thân nhiên quá, Nàng dụi mắt tưởng trông lầm, Không! Huỳnh đương đi lại trước nàng, kéo cái ghế sẽ bảo :

— Em đợi anh một phút.

Nàng muốn khóc mà không khóc được. Bao nhiêu những sự lo sợ, nhớ nhung, bây giờ bị hai vẻ mặt bình tĩnh phá tan hết rồi.

— Đây là bài kỹ thuật. Bữa qua gọi giấy nói vội quá còn bỏ sót mấy điều, số báo sáng mai cho đăng nốt đi. Cả hai bức hình

này nữa, bảo làm cliché anh nhé.

Huỳnh nói xong câu ấy đứng giậy sách cặp mồm cười bảo Ngọc :

— Nào bây giờ chúng ta về chứ ?

Nàng ngớ ngẩn như người mất hồn, lú lú bước theo chồng. Người chủ nhiệm tiễn cả hai ra tận cửa :

— Tối nay anh nghĩ đề tôi trông nom báo giúp anh.

Huỳnh gật đầu cảm ơn bạn và quay sang hỏi vợ :

— Ai báo tin cho em biết rằng anh đã về ?

Ngọc lơ đãng :

— Không.

— Nói dối, à hay là em đi qua đây, thấy chiếc xe hơi của nhà báo ?

Lúc bấy giờ Ngọc mới ngừng đầu nhìn chiếc xe hơi quả nhiên ở đó thật mà lúc nãy nóng nảy hấp tấp không nhận ra.

Huỳnh tiếp :

— Em làm sao mà ngớ ngẩn thế ?

— Em mệt lắm. Đi xe về đi.

Tới nhà, Huỳnh thay quần áo vừa hỏi vợ :

— Em giận anh hẳn ?

Có lẽ lúc ấy Ngọc mới hoàn hồn, chạy lại bá cổ chồng, vừa thồn thức vừa nỉ non :

— Không! Em có giận anh đâu. Những cảm xúc làm em mất trí,

— Vợ tôi nhát gan quá! Khi mình biết chồng mình vô sự thì còn sợ gì!

— Em biết bằng cách nào? Thư từ chẳng có, tin tức thì không!

— Ở những chỗ anh đi, viết thư không có đường gửi. Có ráng sai người đi gửi, hôm nay anh về thì vị tất thư đã tới nơi. Còn tin tức thì em biết từ bữa qua, lâu la gì!

Ngọc chùng mắt :

— Bữa qua! Bằng cách nào?

— Anh chủ nhiệm không cho em hay sao?

— Không.

Huỳnh ngẫm, nói nhỏ uỏ :

— Có lẽ anh ấy bận rồi quên khuấy. Sáng nay em biết cũng thế!

— Ủa, thế em không coi nhật trình à?

— Có đâu mà coi! Ừ lạ quá sáng nay không có! Em cũng không hỏi. Phải sáng nay không có thật! Cái thẳng loong toong đi đưa báo quái ác thế! Mai anh mắng cho nó một trận. Giá không có thẳng bếp về đưa cho em một tờ báo thì em cũng chẳng biết gì cả.

Huỳnh đã thay xong quần áo, ra ghế ngồi cạnh vợ, vừa vuốt ve vừa hỏi:

— Chắc em nhớ anh lắm, trông người em sút hẳn đi.

Ngọc như một đứa trẻ, đương

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tél: 1390

có điều ấm ức được người nững nju, òa lên khóc.

Huỳnh ôm đầu vợ sát vào ngực mình, ngồi lặng im. Mãi một lúc sau, Ngọc mới ngược mắt bảo chồng :

— Sao anh lảh đạm với em thế.

— Lanh đạm ?

— Chứ không ư ? Em tưởng chúng ta xa nhau lâu như thế, khi gặp nhau thì phải mừng rỡ bởi ban...

— Anh chẳng hỏi ban, mừng rỡ là gì !

— Thôi, im đi, lại còn chối ! Gặp người ta ở tòa báo, tựa hồ như gặp người dưng !

Huỳnh cười ngặt nghẹo :

— Thế ở trước mắt anh chủ nhiệm, em muốn chồng em phải ôm chầm lấy em, hôn tiu tiu, khóc bỏ bỏ lên như đứa trẻ mừng mẹ đi xa về hay sao ?

— Ai cũng có vợ có chồng việc gì lại ngượng !

— Chỉ biết trách người ! Chính em thấy anh em cứ giương mắt « chầu » ra nhìn, không một cử động niêm nở !

— Em có ngờ đâu anh ngồi thu lu ở trong đó ! Sự gặp gỡ đột ngột làm em ngớ ngẩn, anh biết không.

— Thôi bỏ những chuyện ấy đi, để anh kể lại chuyện vào ổ cướp cho em nghe. Em mới đọc đến chỗ thám tử Royer bị đạm...

— Em chưa đọc gì cả. Em cũng không cần đọc. Từ giờ em tẻ không đọc báo nữa ! Báo chí mà làm gì ! Chỉ là những tờ giấy lộn !

Huỳnh hơi bị chạm lòng tự ái, hỏi vợ :

— Sao em lại ác cảm với báo chí thế.

— Vì nó làm chồng em mất cả những cảm tình tốt đẹp của tuổi thanh niên !... Thôi đấy, em không nghe gì nữa. Anh cứ ngồi yên bên em thế này...

Rồi Ngọc lẩn lóc vào lòng chồng. Ngọc ôm đầu bá cổ chồng hôn hít chồng, bỗng nàng giật mình ngồi nhồm dậy, lấy hai tay đỡ tay chồng lên, hồi hốt hoảng :

— Chết ! tay sao lại quăn « bắng ». Bị thương à ?

Huỳnh gạt đầu : Có gì, một vết thương nhẹ, bây giờ em mới nhận thấy ư ?

— Trời, từ lúc gặp anh, em không đề ý. Đập tay vào đầu... Nào để em cời xem nào.

Ngọc vừa nói vừa quý xuống đất, nhẹ cời giây « bắng » miệng thối phù phù trên chỗ tay đau :

— Ú, đập vào cái danh ! Lỗ sâu tun hút !

Huỳnh cười :

— Ai bảo em cái danh ! Đó là một viên đạn súng lục.

Ngọc nhẩy lên :

— Súng lục ?

— Thì anh đi vào ổ cướp mà ! Ngọc sấm cả người kêu ầm lên :

— À, ra anh chủ nhiệm giết người ! Để em đến phá tòa báo của anh ấy ra. Ai lại sai chồng người ta đi đến chỗ chết !

— Tự ý anh đấy chứ !

— À ! Em hiểu rồi. Thảo nào tối hôm ấy hai người có vẻ bí mật lắm. Giấy tờ em coi là bản đồ ! Được, để đấy... Có gây xương không ? Khổ quá ! Khổ

quá ! Thế nếu phát đạn không vào tay mà xuyên vào ngực thì sao !

Ngọc khóc hu hu. Huỳnh ái ngại dỗ dành :

— Không việc gì, đạn xuyên qua kẽ tay, chỉ mai khỏi.

Ngọc tắt tả đi lấy thuốc tím, bông, vừa đi vừa mếu :

— Bỏ nghề làm báo đi anh ạ ! Em cứ tưởng làm báo chỉ ngồi viết, chứ có biết cái nghề « khi gió » nguy hiểm thế đâu.

Huỳnh chỉ cười. Ngọc rửa tay cho chồng, xuyết soa như chính mình đương đau.

Thôi thế được rồi, cho anh ăn chút, từ sáng mới ăn có một chiếc bánh mì.

— Ở nhà, em quên đấy, bếp ơ, mua bát mì mau lên.

— Anh còn phải đi tắm, 3 ngày không tắm, bẩn quá.

— Ở phải bồi ơ ! vắn máy nước vào thùng tắm đi.

— Anh cần phải nghỉ nữa ! mệt lắm, luôn 48 giờ đồng hồ chưa ngủ.

— Ôi trời ! hèn nào người sạm đi. Để em trải giường.

Ngọc cuống cuống, chạy lên chạy xuống nhanh như nhện thỏ.

Huỳnh trêu Ngọc, nhưng lại hối hận ngay : « Tội nghiệp ! Thật là một người đàn bà ! Hai mắt mở ra chỉ thấy có chồng. Chồng là vũ trụ, là tất cả. Không nên trách họ tại sao họ nhìn không xa. »

— Anh đi nghỉ trước nhé, hay ăn rồi hãy đi nghỉ ? Hay anh tắm trước. Đương một tắm sợ bị cảm.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ

CHIÊC

váy

sồi

II

VÀ trên mặt chị cũng chẳng tỏ một ý gì muốn tỏ mò tìm hiểu câu nói của chị Quý. Chị Quý hơi hơi cụt búng, chị tiếp :

— Khí gió a, sắp bị cướp chồng đến nơi mà không biết gì cả.

Lần này chị Bình ngạc nhiên thật :

— Cướp chồng ? Ai người ta cướp nhà tôi làm gì ? Người ta cướp tiền cướp của cơ chứ.

Chị Quý lần ra cười :

— Cha mẹ ơi ! Cái chị này ngu quá. Không phải kẻ cướp nó cướp chồng chị đâu. Nó cướp về để làm bố nó à ? Đàn bà nó cướp cơ, nghe ra chưa ?

Bộ mặt đần độn của chị Bình càng dần dần thêm :

— Hở ? Đàn bà nó cướp là thế nào ?

Chị Quý ôm bụng cười bò lê, bò càng. Chị Bình tưởng mình vừa nói được câu gì hay ho lắm, cũng nhe răng cười theo. Tức mình chị Quý phát vào đùi chị Bình một cái nên thân :

— Người đần mà ngu như lợn. Người ta nói thế là bảo cho chị biết anh ấy có vợ lẽ đấy, ở bên kia sông anh ấy sắp cưới nó về bên này.

Chị Quý tưởng hiểu rồi, thì chị Bình tức tối gầm thét lên. Nhưng không, chị Bình vẫn thản nhiên :

— À ra thế, cứ nói cướp với trộm thì bố a hiểu. Anh ấy lấy thì lấy chứ sao ?

— Không làm sao à ? Không ghen à hở nữa ?
Chị Bình lắc đầu :

— Việc gì mà ghen ? Anh ấy muốn lấy ai thì lấy.

— Chuyện ! Nói như chị ấy người ta cười cho là ngu dần. Chồng lấy vợ lẽ dù mình không ghen

nữa thì mình cũng phải làm ra mặt ghen tuông ngăn cấm lấy lẽ chứ.

Đề cho chồng phải nề mình mà con vợ lẽ nó cũng sợ mình.

— Ủ, như ghen ra làm sao, chị bảo tôi chứ. Đánh nhau như vợ chồng nhà Nhiều-Phê ấy à ? Chịu thôi, bố dĩ nhà tôi nó đánh lại cho thì rập xác.

— Việc gì mà đánh. Thế này, về nhà chị cứ bù-lu bù loa trách móc anh ấy bạc tình bạc nghĩa và dọa anh ấy rằng thế nào chị cũng sang tận bên kia sông đánh tan xác con cái Lý ra. Tên cái con anh ấy phải lòng là con Lý nhớ chưa. Thế, cứ thế, tự khắc anh ấy phải ngọt ngào với chị, phải van xin chị sang hỏi con Lý cho anh. Có phải chị được cái tiếng lấy vợ lẽ cho chồng không ?

Chị Bình gật đầu lia lịa và vội vã chạy ngay về nhà ngồi đợi chồng. Chị làm bộ hung hăng mắng gắt con trước để lát nữa có can đảm gây sự với chồng. Anh Bình về, chị té tái đến trước mặt anh sía sùi :

— Hử ! Cái đồ bạc ngãi kia, đi với con dĩ ở bên kia sông về đấy phải không ? Bà thì bà truyền đời đưa nào cướp chồng bà, bà xé xác ra.

Anh Bình giật mình song anh vẫn bình tĩnh cãi : Ơ hay con mẹ này hôm nay động rồ đấy à ?

— Đây chẳng động rồ gì cả. Đừng lấy the che mắt. Đây biết từ lâu cơ. Con cái Lý bên kia sông nó cướp chồng tôi.

Chị lần beo ra sân, chị vật vã chị kêu gào. Song nước mắt chị chẳng chảy giọt nào. Chỉ có đôi mắt chị đỏ hoe sẵn vì bị toét từ bé. Anh Bình sợ xấu hổ với hàng xóm láng giềng vội vàng nung chị giấy ngọt ngào : này khỉ, có gì vào trong này vợ chồng trò chuyện với nhau. Việc gì phải nằm lăn ra sân mà kêu gào để người ta cười cho.

Lần thứ nhất, chị Bình thấy chồng ngọt ngào với mình. Chị thầm phục chị Quý là khôn ngoan, bày mưu mẹo hay cho chị. Chị để cho anh Quý dìu vào nhà. Chị lại đập chan chát lên phản : Anh muốn lấy đứa nào anh cũng phải xin phép tôi đã chứ. Ra anh tệ thật ối cha mẹ ời ? Chồng tôi nó khinh tôi.

Anh Bình biết lỗi mình ngồi cấm mặt hút thuốc lảo. Sau cùng anh nói : Thì tao vẫn định về nói với mày đi hỏi nó cho tao cơ mà, nào tao có dấu điểm đâu. Mày nghĩ xem hai vợ chồng không có con trai, được mỗi mùa con gái năm nay lên mười, mười năm rồi mày không đẻ đái gì nữa, mày phải đẻ tao lấy vợ lẽ kiếm chút con giai nối dõi chứ.

Chị Bình gầm lên : Nhưng muốn lấy vợ lẽ thì phải hỏi tôi, hỏi tôi đã xem tôi có bằng lòng không chứ !

váy sồi và cho tôi đồng bạc thì
tôi cho lấy nó.

Anh Bình không ngờ vợ dễ
mua chuộc thế, mừng rồi rit :

— Ủ ừ đừng ghen tuông đừng
làm ầm ĩ thì tao may cho. Tao
sẵn tiền đây, nhưng đề tao đi
mua sồi lấy tao đưa thợ may lấy.
Cứ hôm sang bên sông đón dâu
thì tao đưa váy cho mà mặc.

Chị Bình mừng cuống quyết chị
bỏ mặc chồng ngồi đó chạy sang
bên chị Quỳ định khoe khoang
cái kết quả bất ngờ của cơ
ghen. Nhưng chị Quỳ lại đi vắng.
Chị trở về nhà xum xoa xum
xoe. Từ hôm đó, đi đâu chị cũng
khoe chị sắp có chiếc váy sồi và
chị đếm từng ngày mong cho
chóng đến ngày chồng cưới vợ
lễ để mặc chiếc váy sồi bấy lâu
ao ước ! Thiết tưởng chính anh
Bình cũng không nóng nảy mong
cái ngày cưới vợ lễ như chị
Bình đâu.

— Đấy tao hỏi đấy mày có
bằng lòng không ?

Chị Bình bủ lu bủ loa : Không
đưa nào cướp chồng bà được.
Lấy chồng bà thì bà xé xác ra.

Anh Bình tức mình : Thì đấy
sang mà xé xác, ông cho nó thì
kéo cả nhà nó ra nó đánh cho
nhừ tử.

Chị Bình chột dạ, chị im lặng,
không biết nói gì thêm nữa.
Những điều chị Quỳ dặn chị,
chị đã làm đã nói hết cả rồi. Biết
thóp vợ nhút nhát, anh Bình dọa
già : Anh nó làm trưng-tuần hễ
cứ chửi lếu láo là nó gông cổ lại.
Hay gì cái thứ đàn bà ghen
tuông chửi bới rông dài cơ chứ.

Này, cứ đề đem nó về đây làm
chị làm em. Nó có vốn buôn bán,
lại chăm chỉ nó đỡ chân đỡ tay
cho, khỏi phải thổi cơm gánh
nước.

Rồi anh thêm : Đề tao cưới nó,
tao may cho chiếc váy sồi mà đi
ăn cưới. Chiếc váy sồi, chị Bình
ngừng ngay mặt lên hớn hờ :

— Thật chứ ? Bố mày nói thật
chứ ? Ủ hể may cho tôi chiếc

T. T.

Trả lời đẹp

(Tiếp trang 5)

chỉ những cử động thường ngày
nên tập, những cử động ăn hợp
với nhau.

CÔ LAN ANH (Vinh) — Dấm
thanh có nhiều chất chua (acide)
làm rát dạ dày, hại cho bộ tiêu
hóa và làm cho máu mất chất bô
thành róc người gầy rạc đi.

2.) Còn cao được nữa phải chịu
khó tập những cử động làm giải
người : kiễng chân giờ hai tay
vươn cao người lên như định với
cái gì.

Tập barre-fixe. Cũ kể bề thấp
có vậy mà nặng 38 cân là hơi
mập, song không nên làm gầy
người đi chỉ nên cố tập cho cao
thêm.

2.) Có gửi ra 6\$00 chúng tôi sẽ
mua dùm.

CÔ THÚY (Thanh Hóa) Da bị
nắng ăn đen nên rửa mặt bằng
chất thuốc sau này mua ở hiệu
thuốc tây.

Teinture de bejoin	10 grams
Eau de roses	100 gram-

Cô nên mua lait de concom-
bre hay mua dưa chuột cắt ra
nước soa lên mặt. Muốn khỏi mồ hôi
mặt cô nên hoà một chút phen
chua vào nước rửa mặt mà rửa.
Tay chân cũng ngâm như vậy.
Ra mồ hôi nhiều cũng là một
bệnh cần đi thầy thuốc.

3. Vừa, chỉ hơi lùn một chút.

Rẩm Sư-tử mới ra đời,
Vị thơm ngọt, già thời phải
chăng
Đồng-bào thành-thực kinh
dang
Xoi qua sẽ rõ dám rằng đơn
sai.

Rẩm ta chẳng kém rẩm người,
Ai ơi xio chớ phi hoài bỏ qua,
Mấy lời nhắn bạn gần xa.

Tổng đại-lý rẩm hiệu :

« LE LION »

37, Rue Julien Blanc, Hanoi

KHO VÀNG TÔN-THẬT-THUYẾT

TRUYỆN VIẾT RIÊNG CHO NHỮNG THANH-NIÊN HỌC-SINH NAM, NỮ

(Tiếp theo)

ONG Đò nhìn Bình ngạc nhiên :

—Cháu cũng biết nghề thế à ? Có lẽ lắm. Nhưng ông tin rằng tuổi tuy bị lấp mà những hòm vàng không thể bị trôi đi đâu được. Nặng lắm, một ông mang một hòm ấy mà còn lạc lè. Hòm bằng sắt khóa rất chắc lại chẳng những cái xích tây cổ tay, chỉ đựng phần nhiều là vàng nén.

Ông nói xong, lấy điều cây hút thuốc, vừa hút vừa nhìn trộm nét mặt dăm dăm có dáng suy nghĩ của Bình. Ông vụt hỏi : Cháu hỏi cần vặn ông về cái kho vàng ấy làm gì ?

Bình bị câu hỏi bất ngờ, lúng túng chưa biết trả lời sao thì ông Đò đã tiếp luôn : Cháu định tìm cái kho vàng của ông Thuyết phải không ? Nghe cháu phán đoán về cái tuổi bị mất tích ông biết cháu thông minh, suy nghĩ đúng lắm. Thuở nhỏ ông cũng y như cháu hay tò mò hay mạo hiểm nên giờ nếu cháu có ý tìm kho vàng thực, ông cũng không bảo cháu là trẻ con đâu. Nhưng cháu hãy coi gương ông mấy chục năm dụng công tìm tòi mà còn không thấy, huống nữa cháu lại chỉ ở đây có vài ngày.

Thấy ông Đò nói với mình như nói với người lớn, không khinh thường mình còn nhỏ

tuổi, Bình cảm động lắm và biết rằng dầu nữa là vô ích, Bình thú thực : Vàng, cháu đến Tchépone chuyển này chỉ có một mục đích tìm kho vàng. Từ khi ở đây đi Savannakhet cháu chỉ mơ tưởng có chuyện đó thôi. Cháu cũng biết vài ngày là ít quá nhưng nếu tìm nhằm chỗ thì chỉ một ngày đủ. Ông tin chắc rằng cái xuôi đích xác ở vùng này thì thế nào cháu cũng tìm ra.

Ông Đò gật gù, ông lại cầm chiếc điều lên hút hết mồi này tới mồi khác. Mặt ông lộ vẻ tự lự lắm. Bình phấp phồng nhìn ông vì biết ông đang nghĩ ngợi về cái kho vàng, mà từ lâu ông đã tuyệt cái ý kiếm tìm. Biết đâu giờ phút này, cái ý kiếm tìm lại không trở lại trong trí ông. Bình chứa chan hy vọng, ngồi lẳng lặng chờ ông lên tiếng.

Quả nhiên một lúc sau ông nói, hai con mắt nhỏ của ông sáng quắc dưới đôi mày rậm : Cái chí hăng hái của cháu làm cho ông nhớ lại cái hăng hái của ông thuở xưa. Giờ ông đã bảy mươi tuổi ngoài rồi nhưng sức ông còn đương nổi một cơn cộp, ngã được một thân cây to, ông còn đủ sức theo đuổi tìm kiếm, ông bỏ giờ mấy năm nay chẳng phải vì ông thiếu kiên nhẫn nhưng vì ông buồn bực nông nổi đâu con chết thảm. Ờ thì bây giờ ông thử tìm kiếm lại xem. Cháu ở đây ba ngày, cháu sẽ đi theo

giúp ông, cháu nhanh trí và phán đoán giỏi hơn một người lớn, biết đâu trời chẳng run rủi cho cháu tới để giúp ông đạt được mục đích. Nhưng hầu hết các khu rừng ở đây ông đã tìm kiếm cả rồi, chỉ còn một khu ông đang tìm kiếm giờ thì thấy má thằn Sim chết, nhưng khu ấy ông lại đặt nhiều hy vọng hơn cả.

Nghe ông Đò nói xong, Bình kính cẩn đáp :

— Ông tin cháu, cho cháu đi theo, cháu xin hết sức đỡ đần ông quyết được việc.

Sim ngồi im nghe ông và anh trò chuyện từ nãy, cũng reo lên : Ông cho cả cháu đi nữa ông nhé!

Ông Đò nín lặng. Một lát ông đứng lên nói vắn tắt : Mai sớm ta bắt đầu. Giờ thì các cháu đi ngủ đi.

Bình đang ngủ mê man, bỗng có tiếng người cười nói bên tai : — Chà ! Nhà mạo hiểm bé con bây giờ chưa dạy à ?

Bình mở choàng mắt ngồi dậy thấy ông Đò đứng bên giường, và nhớ lại câu chuyện tối qua Bình bèn lên quá, nhảy ngay xuống đất. Hôm nay trông ông Đò lạ hoắc. Đầu ông chít khăn sáo đen, chiếc áo đen bó sát lấy người ông, quần ông chèn đến gối, chân ông giậm trong đôi giày vải. Ông có dáng nhanh nhẹn khỏe mạnh khác hẳn ngày thường. Bình và Sim ăn lót dạ xong cũng thay quần áo đi

rừng, áo ka-ki vàng, quần cũng bằng vải ka-ki buông đến gót thì cuộn lại nhét trong đôi bít tất. Giầy hai cựa bằng da, đế đóng đinh sắt. Ông Đồ mang cung và một bó tên, hai bên cạnh sườn ông đeo lưng lửng một con dao quắm, một thanh kiếm cũ nhưng sắc lẹm lẹm. Tay ông chống một chiếc côn sắt đầu nhọn hoắt. Trên vai ông còn vác thêm cả một quận thừng to. Bình và Sim cũng đeo một con dao quắm. Sim mang lương thực. Bình chống chiếc ba toong đầu đóng đinh sắt nhọn đã mượn được của ba và đem theo cả chiếc đèn pin.

Đi khỏi nhà chừng hai giờ đồng hồ thì ba ông cháu rẽ ngang vào một cánh rừng chắc cũng thưa người đi lại nên không thấy có những đường mòn. Thoạt vào, mặt đất đã chẳng chật những giầy leo bò từ trên những cây cao chót vót xuống.

Ông Đồ đi trước vừa đi vừa phạt những cây vướng ở trước mặt và dưới chân, nên Bình đi sau không thấy khó nhọc mấy. Càng vào sâu càng âm u, và không khí càng lạnh lẽo. Đã nhiều lần Bình phải giúp ông Đồ chặt chầy tay mới phá được những giầy leo chằng cao đến ngực để lấy lối đi. Ấy thế mà Bình còn vướng chân, bước chật chà chật chưỡng. Ông Đồ trái, lại vẫn nhanh nhẹn thoăn thoắt như đi ở ngoài đường phẳng.

— Các cháu cần thận đấy nhé. Khu rừng này nhiều chướng ngại lắm đấy. Ông cứ nghĩ hơi rừng là ông biết.

Ông nói vừa dứt, thì ở cái thân cây cao ngất đứng trước mặt bỗng buông xuống một cái rễ cây khổng lồ và to bằng bắp chân ông Đồ bước lùi ngay lại, tuốt kiếm ra, ché n phạt ngay cái rễ ấy. Một tiếng soạt mạnh lên đám giầy leo rồi cuộn tròn lại bằng một cái rồ lớn. Máu đỏ lênh láng. Lúc bấy giờ Bình mới biết là con chướng. Ông Đồ

chém bồi thêm mấy nhát nữa. Có thể nó mới chết hẳn, giá thông thả, ông moi lấy cái mặt nó ngâm rượu uống bồ lăm. Nhưng thôi, ta đi kéo trẻ.

Rừng mỗi lúc một âm u, lăm lăm những cây kỳ lạ. Bình muốn hỏi ông Đồ tên những cây kỳ lạ, nhưng sợ ông phải giảng giải mất thì giờ, Bình lại thôi. Ông Đồ đã bắt đầu đi dè dặt, cẩn thận chớ không xông sáo như trước nữa. Ông ngảnh lại bảo Bình: Lần này ông vào đây là lần đầu. Trước, ông mới quanh quần bên ngoài thôi.

Bình hễ đã tới lúc làm việc. Ông Đồ vẫn đi trước, vừa đi vừa chống mạnh cái côn xuống đất như có ý dò đất rắn mềm. Nhưng Bình tưởng mặt đất chẳng chật những dây leo như thế này, thì lối dò của ông Đồ cũng chẳng chắc chắn mấy nên Bình không bắt chước.

Vào sâu nữa, tới một vùng đáng lẽ cây cối phải cao lớn như những cây phía rừng ngoài vừa đi qua, thì ở đây cây nhiều hơn, còn thân cây thì lại thấp và nhỏ như những cây lớn ở vườn nhà thôi.

Vùng này lại có vẻ sáng sủa hơn rừng bên ngoài nữa. Bình đứng lại suy nghĩ. Ông Đồ, vô tình vẫn phăm phăm đi trước với Sim. Bỗng Bình dật giọng gọi ông Đồ: Ông ơi! Ông! Ông Đồ hốt hoảng quay lại. Cái gì, cái gì thế cháu?

— Cháu nghĩ ông cháu ta nên dừng lại đây xem xét vùng này!

Ông Đồ ngạc nhiên: khoảng này có gì đáng để ý? Thường ở trong rừng sâu toàn cây cối cao ngất cả mà bỗng có một khu cây cối nhiều nhưng thấp và nhỏ như mới mọc thế này thì người ta gọi là miếu.

— Nhưng ông có biết tại sao lại có những khoảng miếu ở giữa rừng sâu như thế này không?

— Trời sinh ra thế, chứ còn tại sao?

Tâm hồn phụ nữ

Tại làm sao người thiếu niên lúc hồi vợ muốn vị-hôn-thê của mình là người lãng mạn ngây thơ, có tâm hồn mơ mộng, mà đến khi lấy làm vợ rồi lại chỉ ước ao cái người ấy chỉ là người nội trợ đảm đang ???

Tại làm sao người đàn ông lại phụ-tình? Mà sự phụ-tình ấy có phải là căn-nguyên sự suy-kém của đàn bà không?

Tại làm sao các bà, các cô muốn người ta hiểu mình mà lại không chịu kể rõ lòng mình cho người ta biết ???

Muốn trả lời các câu hỏi ấy xin các bạn hãy đọc cuốn:

Tâm hồn phụ nữ

Của bà giáo Lan-Tú.

Lê-doãn-Vỹ.

Sách in bằng giấy bản

Mỗi cuốn giá 0\$50

Mua linh hóa-hóa giao ngân hết \$88
Ở xa mua xin gửi p66 (cả cước)
về cho

Nhà in Mai-Linh, Hanoi

Sách in có hạn,
xin đặt mua trước kẻo

Bình lắc đầu: Không, không phải, cháu ngờ lắm. Ông có nhận thấy rằng những cây ở miếu này tuy nhỏ nhưng xanh tốt hơn khu rừng cổ thụ ta vừa đi qua không?

— Ờ, tại nó nhỏ thì nó xanh tốt hơn chứ sao, ví dụ: như người trẻ vẫn khỏe mạnh hơn người già.

Bình nghiêm trang: Cháu thì cháu nghĩ khác. Nó xanh tốt vì gốc nó được nhuần thấm nhiều chất bổ hơn những cây cổ thụ mọc đã bao đời, đất dưới gốc đã hầu hết chất bổ, còn nó nhỏ hơn là vì nó mọc sau. Ông có thể đoán cây này mọc chừng bao năm nay rồi không?

— Chừng 30 năm chứ mấy.

— Hơn nữa; Cây y-lăng ở quê nhà cháu bằng tuổi ba cháu, bốn mươi tuổi cũng chưa to bằng ngần này.

((((nữa)))

Khoa thể-dục và khoa thủ-công trong chương - trình giáo - dục Thanh - Niên

« Thanh-niên mới cần phải sống với thanh-niên, được gây sức mạnh ở ngoài trời, trong một không khí tương ái tốt lành nó luyện cho thanh niên đủ sức chiến-đấu với đời. Chúng ta sẽ lưu-ý tới chỗ đó »

Chúng ta đã biết cái địa-vị mà Thống-chế Pétain định dành cho thanh-niên trong nước Pháp cải tạo. Chúng ta lại biết Thống-chế muốn khuyến-khích việc luyện-tập thân-thể và những nghệ thủ-công mà giá trị về giáo dục thường bị coi thường. Những chương-trình mới mà bộ Quốc gia Giáo-dục định cho thi-hành vào dịp khai-trường này tỏ rõ ý-muốn của Chính phủ đem lại cho Thanh-niên sức khỏe, can-đảm và kỷ luật bằng một phương-pháp thể-dục và công giáo-dục thích-đáng. Như thế tức là ta trở về câu cách-ngôn cũ của người La-tinh « *Mens sana in corpore sana* » (Một linh hồn minh-mão trong một thân-thể cường tráng), mà cũng là một cách hiện dương những nghề lao-lực mà một chính sách mù quáng đã rẻ rúng. Thanh-niên Pháp và Nam lời Thống chế phải tin rằng : « Nghề lao-lực chẳng làm cho tâm-hồn ta bị thiệt thòi và bị giảm phần cao quý. Thạo một nghề còn hơn là biết qua loa mọi sự ».

Sự săn sóc thanh-niên của Chính phủ Pháp đã được diễn ra trong những khoản nói về giáo-dục phổ thông mà quan Tổng trưởng bộ quốc-gia giáo-dục Pháp định cho thi-hành vào dịp khai-trường này.

Ngoài việc học những môn thường học xưa nay, các học-sinh thuộc bậc thứ nhất của ban sơ-học, gồm có những trẻ từ 6 đến 11 tuổi, sẽ mỗi tuần để ra 7 giờ dùng như sau này :

— Một buổi chiều (3 giờ) tập thể thao và chơi ở ngoài trời :

— Hai kỳ, nửa giờ một, tập ca hợp-xướng ;

— Bốn kỳ, nửa giờ một, tập thể dục ;

— Một kỳ nửa nửa giờ học về sinh thực hành và khoa cấp cứu.

Những học sinh thuộc bậc thứ hai của ban sơ-học gồm có những trẻ từ 11 đến 12 tuổi cũng theo một phương-pháp tương tự, song những buổi tập thể dục sẽ hạn là 45 phút một chứ không phải nửa giờ, và mỗi tuần chỉ có một kỳ tập ca hợp xướng mà thôi.

Chương - trình giáo - dục phổ thông của ban trung học, cao đẳng tiểu học và chuyên môn về chi-tiết chưa định rõ, song cũng gồm có những môn trên kia. Chương trình cho nữ học sinh định là 6 giờ và gồm có khoa nữ công, khoa nuôi trẻ để thay vào khoa thủ công và khoa cấp cứu. Thể dục cũng thay bằng những buổi tập vận-động nhịp nhàng.

Bộ Quốc-gia Giáo-dục lại ban ra những huấn lệnh định rằng các giáo viên có nhiệm vụ thực hành chương trình nói trên và các giáo sư thể dục phải hợp tác chặt chẽ với nhau để có thể điều hòa một cách hoàn toàn khoa thủ công với khoa thể dục.

Nước Pháp cải tạo chẳng còn muốn đào tạo những nhà trí thức yếu đuối mà cao năng đã bị suy nhược bởi những đêm không ngủ trong một bầu không khí tù hãm. Và nước Pháp cũng chẳng có ý luyện nên những thân hình nở nang quá đáng chỉ dùng được vào việc trưng diễn, chẳng ích gì cho khoa thẩm mỹ của người ta. Nước Pháp chỉ muốn trước hết đào tạo nên những người bởi sự phát-triển điều-hòa những năng lực của trí-lệ của thân-thể.

Quan Tổng-trưởng bộ quốc-gia giáo-dục Pháp đã đi vào con đường đó. Rồi ra, nền học-chính Đông-Dương, lấy đó làm gương, cũng sẽ cho thanh niên xứ này được hưởng điều cải-cách tốt lành kia.

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được :

1. ĐÀU LÀ CHÂN LÝ của Song-An Hoàng-ngọc-Khách, nhà Công-lực xuất bản giá 0\$80.

2. CON SÁO TRẮNG của Thu Hạc, loại sách trẻ em giá 0p10 nhà Công-lực xuất bản.

3) TRUYỀN-BÁ số báo trẻ em giá 0p10, Nhà Tân-dân xuất bản.

Xin giới thiệu cùng đọc giả,

Một nhà chuyên - môn đóng giày phụ nữ. Đã nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất nhiều kiểu Sandale mới để Các Bà, Các Cô lựa chọn. Xin mời lại nhà :

QUÊ HIÊN

36. PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

DẦU NAM CƯỜNG

ÊM DỊU

BÁN TẠI :

MAI-LINH

HANOI, HAIPHONG, SAI-GON, PHUC-YÊN, HONGAY

Tổng Đại-Lý Hanoi

Nguyễn văn Đức

11 Hàng Hòm

Tổng Đại-Lý Nam-Định

Việt-Long

28 Bến-Củ

(cả các phủ huyện)

Ngài nào ở Nam-định xin lại mua buôn ở hiệu Việt-Long ững như chính hiệu Haiphong

Có những giây liên lạc giữa

linh hồn các trẻ xinh đôi không?

Đó là một câu hỏi đáng đề ý trong phạm vi khoa học. Sự nghiên cứu về vấn đề trẻ con sinh đôi, khoa học đã đi tới nhiều kết quả tốt đẹp có thể trả lời được câu hỏi trên. Hơn nữa, người ta lại còn nêu lên cái thuyết di-truyền trong việc nghiên cứu này nữa.

Hai đứa trẻ cùng một cha mẹ sinh ra trong một trường hợp giống nhau, sống ở hai nơi khác nhau sẽ giống nhau thế nào? sẽ có liên lạc với nhau thế nào? Chúng có sống theo luật bí mật của Di-truyền hay vì ảnh hưởng của giáo-dục và nơi ở mà khác nhau. Ông Joseph Antal, sống trên ngọn đồi hẻo lánh gần miền Szekesfeberoad (Hongrie) đã đề nhiều năm nghiên cứu về trẻ con sinh đôi, trong khắp mọi nơi. Ông có một tập tài liệu và ảnh nói về đời và nghề nghiệp của hơn 2.000 cặp trẻ sinh đôi trong lịch sử, và cả những trẻ sinh ba, tư, năm nữa để chứng thực cho thuyết của ông: « Có những giây liên lạc bí mật giữa linh hồn các trẻ sinh cùng một lúc. »

Ông Antal đề ý tới vấn đề này từ khi ông còn trẻ. Ông là em trong ba đứa trẻ sinh cùng một lúc. Ông thấy rất mực quyến luyến chị và anh cùng sinh với ông. Một ngày mùa hạ kia, khi ba người cùng đều 17 tuổi, chị và anh ông rủ ông cùng đi bơi ở sông với họ; nhưng ông Antal từ chối.

Hai người kia đi với nhau vậy. Được một lúc Antal — người bơi giỏi nhất trong 3 đứa — tự nhiên cảm thấy rằng cậu phải theo chị và anh đi ra sông. Antal bèn đi ra phía bờ sông và tự nhiên thấy sợ hãi vô cùng. Cậu bèn cầm cò chạy nhanh ra sông. Cậu cảm thấy rằng sẽ có một sự gì ghê gớm xảy ra... Cậu đến chậm quá, chị và anh cậu đã bị chết đuối...

Ông Antal kết luận rằng có một dây liên lạc giữa linh hồn các trẻ sinh đôi (ba, tư)... và giây liên lạc đó chặt chẽ hơn sự liên lạc của các anh em thường hay giữa cha mẹ và con cái. Ông bảo linh cảm (1) của các trẻ ấy và sự báo tin trước về các việc sẽ xảy ra cho một đứa này, rất dồi dào, trong trường hợp nào cũng vậy, dù đứa kia ở tận ngàn dặm trời khác.

Ông đã thí nghiệm và thấy rằng các súc vật dễ cùng chuồng sẽ nhận được nhau một cách dễ dàng sau khi bị xa cách nhau trong một thời gian lâu dài.

Có nhiều trường hợp chứng thực rằng có một sức mạnh huyền bí kết chặt linh-hồn trẻ sinh đôi vào nhau, dù chúng bị xa cách nhau.

Về cuối thế kỷ trước, ở Paris có hai chị em sinh đôi nhà Lenormand. Vì chuyện gia đình, hai người phải xa nhau từ khi mới lọt lòng mẹ. Do một tờ báo Pháp năm 1935, ông Antal được biết rằng cô Antoinette Lenormand đã được một bà ở miền Pyrénées nhận làm con nuôi, còn cô Francine Lenormand thì ở Paris với mẹ đẻ (Antoinette và Francine tên hai cô bé sinh đôi)... Trong một chuyến tàu, Francine làm quen một người đàn ông mà tự nhiên cô thấy có rất nhiều cảm tình. Hai người chuyện trò, người đàn ông kể cho Francine rằng chàng ta đã rất đổi sung sướng được kết hôn với một người rất yêu chàng.

Francine nhìn người ấy một lúc lâu rồi tự nhiên thốt ra:

— Vợ ông là Antoinette Lenormand, em sinh đôi của tôi.

Đúng như vậy. Thực ra Francine chẳng biết tin tức gì về em nàng đã lâu nhưng « cái khiếu » lạ lùng của các trẻ sinh đôi đã tự nhiên làm cho nàng cảm thấy rằng người đàn ông kia phải là chồng của em mình.

Một trường hợp nữa xảy ra giữa hai chị em sinh đôi của một cô đào hát. Trong khi cô này đương đi hát khắp Hongrie thì cô nhận được một bức thư của em cô dục đã và yêu cầu cô nên hủy bỏ tờ giao kèo đi và về ngay, nếu không sẽ bị nguy trên sân khấu. Cô đào hát chỉ cười sự lo ngại vớ vẩn của em và vẫn cứ hát như thường. Ba hôm sau, sân khấu chỗ cô đang hát bị bén lửa, quần áo cô bị cháy và cô bị thương nặng đến nỗi mặt mày cô đổi xấu hẳn đi. Rồi cô Phải giải nghệ.

Ông Antal còn tìm cách đề có rất nhiều ảnh và tin tức về vụ mấy đứa trẻ sinh tư ở một làng bên Roumanie, giáp giới địa phận Nga. Nhưng không gì làm ông sung sướng bằng tin năm cô Dionne ra đời. (Chắc các bạn đã được thấy ảnh năm cô bé này trên các báo). Trong đời ông bây giờ ông chỉ còn một ước vọng: Được nhìn thấy 5 cô Dionne đó. Trong khi chờ đợi ông mê man nghiên cứu thật nhiều sách, ảnh, tạp chí nói về năm cô bé đó. Ông lại còn đoán tương số cho 5 cô đó nữa. Theo các vị sao chiếu mệnh, ông đoán

(Xem trang sau)

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp trang 2)

đình tôi, sâu tết không ra gì. Cha mẹ tôi giận lắm, nhiều lần định hối hôn, tôi phải van xin mãi. Giờ hai bên gia đình đã có sự không hay như thế, tôi e chúng tôi sẽ khó về ăn ở với nhau sau này. Vậy tôi có nên khuyên chàng lấy vợ khác không? Vẫn biết như thế thì đau khổ cho chàng và cho tôi. C. T.

TRẢ LỜI. — Đáng lẽ đem chuyện ra bàn với tôi, cô nên đem chuyện ra bàn với chàng, cao đàm cùng nhau hiểu rõ những sự khó khăn gây nên bởi tính kỳ thị của gia đình chàng và khí khái của nhà cô rồi hai người cùng thành thực xem những sự khó khăn ấy có thể có ảnh hưởng đến tình yêu giữa hai người không? Vẫn biết ai tình chàng ben chặt, thêm thúy nhưng cái áp lực của cha mẹ chàng không phải là nhỏ. Cô nên e sợ một ngày cái áp lực ấy sẽ khuynh-lạc được tình yêu của chàng đối với cô. Đến lúc ấy thì lòng kuí khái của gia đình cô bị động chạm mà nhau duyên cô cũng tan vỡ. Cô nên tận trọng, sang suốt lắm, nếu đã quyết lòng kuí khái của cha mẹ cô thì ít ra cô cũng phải cứu vãn được

Những giây liên lạc

(Tiếp trang 13)

rằng các cô số 1, 3, 5 sẽ được giấu sang sung sướng suốt đời. Cô thứ 2 có lẽ sẽ thành một người vợ và mẹ sung sướng. Còn nhiều muộn lo ngại sẽ xảy đến cho cô thứ 4. Và càng sống lâu bao nhiêu, 5 cô Dionne lại càng quyến luyến thiết tha nhau, vì những sợi giây bí mật đã thắt chặt các cô lại rồi. — (I)

(Theo báo The American Weekly ra tháng Avril 1940)

ĐÀO-ĐỨC-THÔNG

Phụ thêm :

(I) Tôi có người bạn cho tôi biết rằng ông có hai người em trai sinh đôi rất giống nhau. Kỳ lạ là khi một người ốm, tất người kia cũng ốm, dù hai người ở xa nhau.

ai tình cô, hay có mất ai tình thì cái lòng tự trọng của cha mẹ cô cũng được vẹn toàn, chứ đừng để cho mất cả cái nọ lẫn cái kia, vừa mất ai tình vừa mất cả danh-dự

HỎI. — Chị dâu, em chồng suýt soát bằng nhau và uhan sắc cũng tương tự như nhau, đi đâu hai chị em cũng cùng đi, thân mật nhau lắm. Nhiều thanh niên bên ngoài, thường tưởng là hai chị em gái và họ thường viết thư tán tụng cho cả hai người. Chị dâu xem xong thường đưa trả lại cho em giữ. Có một chàng thanh niên thường theo đuổi hai chị em và được người em để ý lắm, viết thư cho người em. Viết bằng năm sáu cái, song người em chỉ nhận được hai chiếc. Một hôm đột nhiên người em nhận thấy mấy bức thư của chàng kia viết cho mình giấu trong hòm chị dâu. Vậy thất độ ấy của người chị dâu là thế nào? P. H.

TRẢ LỜI. — Tôi không dám nói quyết. Có lẽ người chị dâu định chêu ghẹo em, hay người chị dâu ghen ghét em mà làm thế cũng nên. Cô hiểu nghĩa chữ ghen ghét rộng một chút; ghen với cô không phải là chị dâu cô cũng có tình ý với chàng kia đâu; ghen đây là tính kỳ-thị tự nhiên giữa hai người đàn bà đẹp với nhau. Chị dâu cô quen nhận những lời tán tụng chung của bọn thanh niên với cô rồi, nay thấy có người chỉ quyến luyến riêng với cô thôi, thì sinh ra ghen tức vu vơ thế thôi. Song dù chỉ ghen cô về tính kỳ thị thì cũng là không tốt rồi. Nó tỏ rằng chị dâu cô cũng không đoan chính lắm. Và chế là lỗi ở cô một phần lớn. Đáng lẽ thấy chị dâu trẻ đẹp của mình có chồng rồi còn thích nghe lời tán tụng của bọn thanh niên thì cô nên khuyên chị dâu cô chính đính lại, đừng náy cô lại cứ để cho chị dâu cô đùa với ai tình như một thiếu nữ thì cô thực khờ dại và có lỗi với anh cô, với gia đình cô lắm. Giờ cô nên khôn khéo xin lại chị dâu cô những bức thư kia và cô nên lập nghiêm đi để cho chị cô cũng lập nghiêm lại thì vừa. T.L.

Thơ tin

Đã nhận được mandat của qui vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Cô Lê-mỹ-Lân (Ninh-Giang) có Ngọc thạch Tâm (Thủ đầu một) ông Nguyễn duy Xán (Lạc quân) ông Nguyễn hữu Ân (Haidương) cô An Phúc (Quảng Yên) ông Bắc Mỹ (Bắcgiang) Maison Thanh Mai (Phu Ly) bà Nguyễn xuân Vương (Haiphong) ông Nguyễn trung Lục (Đò Lương) cô Bích Hòa (Bắcgiang) cô Phùng hiền Kỳ (Cao Bắ) ông Lê văn Hạnh (Soctrang) bà Nguyễn xuân Dương (Thanh Hóa) bà Trần văn Thanh và cô Thụy Niệm (Đông Khê) ông Võ đình Dân (Chợ Lớn) Maison Hạc Thành và ông Trần nhật Hạc (Thanh Hóa) ông Đỗ văn Đoan (Nam Định) S. E. Đàm duy Huyền (Phu ly) bà Nguyễn quang Phước và ông Trịnh văn Hào (Sai. gon) ông Lê văn Giàu (Thủ đầu một) bà docteur Võ duy Thạch (Saigon) bà Đặng ngọc Thêm (Tra vinh).

B. CHU LANG (Thanh Hóa) đã nhận được.

CÔ HOÀI (Thuận Thành) đã nhận được.

CÔ GIAO (Sông Hương) đã nhận được.

CÔ THU HÀ (Nam Định) Những ý kiến ấy đã nói nhiều lần. Cô viết bài khác.

Ô. NGUYỄN Trung Lục đã nhận được.

CÔ NGUYỄN THỊ KIM ANH (Quảng Yên) đã nhận được.

CÔ LÊ HẢO (Hanoi) Cui mục đẹp kỳ sau. Lên mỹ viện Coryse Salomé thì có.

CÔ LÊ MỸ LÂN (Ninh Giang) bạn báo của cô đến 13-11 mới hết.

CÔ BẮC MỸ (Bắc Giang) đã nhận được mandat série A 036365 số 180 2\$50 của cô gửi mua báo song cô viết địa chỉ không rõ nên không gửi được, vậy cô làm ơn cho biết lại địa chỉ rõ ràng.

BÀ ĐẶNG NGỌC THÊM (Trà Vinh) bạn báo mới của bà đến 28-2-42 mới hết.

Chống tôi

Lúc tuổi nhỏ, đùa anh em, hay chơi bởi lãng mạn quá ham sắc dục, mắc nhiều bệnh liên miên chưa dứt nọc, nay chuyển nhiễm cả sang tôi, làm cho nhan sắc tôi thua chị kém em, càng ngày càng gầy còm xanh xao, ê chề, khó c ịa, đau răng 2 bên dạ dưới đau thất ngang lưng, huyết răng ra dầm dề, có dây, có nhọt, lộn mủ lẫn máu, khi chong, lúc dục, kinh nguyệt không đều, tháng có tháng không, phúc đức quá, may sao có người điểm chỉ cho tôi

thứ thuốc

Bá dả sơn quân tán

HIỆU

VÕ VĂN VÂN

RA ĐỜI TỪ NĂM 1933 TẠI
THỦ ĐẦU MỘT

GIÁ MỖI HỘP (10 gói) 1\$20

Có bán tại

HANOI 108 Phố Hàng Bông
HAIPHONG 67bis Cầu Đất
NAM ĐỊNH 269 Chợ Rồng
28 Bến Cũ

và khắp các tỉnh nơi nào
cũng có treo biển Võ Văn Vân

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-Dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đồ)

Chủ nhân rất bân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Phầy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám, cửa kính, tủ kính lem nhem luốc nhuộm, ấy là cái biểu hiệu chính thức sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bởi, biếng nhác, nghèo khó hàng họ ế-ẩm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay: BLANC D'ALLEMAGNE : là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính, cốc, đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phoi được nắng già sẽ trắng như tuyết và nó có hai cái đặc điểm: khi cầm mũ đội lên đầu không gây ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra hết bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi lại sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam tứ tiện. Có bán tại các đại lý RƯỢU CHỐI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0\$07 Cần đại lý các tỉnh, hỏi An Hà 13 Rue du Cuivre — Hanoi.

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu, đau nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ: 5p00 và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho:

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vasseigne Tân đình - Saigon

MUỐN ĐƯỢC

TINH THẦN MẠNH KHỎE, KHÍ HUYẾT SÙNG TỨC

Huyết Trung Bửu ĐẠI QUANG

là thứ thuốc bổ huyết rất hay, rất có công hiệu, bất luận mùa nực hay mùa rét uống thuốc Huyết Trung Bửu Đại-Quang trong một tuần lễ sẽ thấy trong mình khỏe mạnh, ngon ăn ngon ngủ, tinh thần khoan khoái, da hồng hào, khác hẳn khi chưa uống thuốc. Người già, đàn bà có thai trẻ con gầy còm uống tốt lắm. Chai to 2p, chai nhỏ 1p

Đại-Quang Dược-Phòng 23, Phố Hàng Ngang — Hanoi

Sích bạch đái hạ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm, nếu không gấp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HỒNG KHÊ

75 Hàng-bỏ điện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755

HANOI TONKIN

THUỐC
LY

CON
CHIM

(Chỉ một liều 0\$15 là khỏi)

NHIỆT-LY

HÀN-LY

Buồn đi luôn
buồn đi phải
vội vàng ngồi
lâu gian khổ
són ra như
mũi có lẫn
màu tươi
lối:

Buồn đi luôn
buồn đi hơi
quần đau
bụng ngồi
lâu gian khổ
đi ra như mũi
không có màu
tươi là:

NHIỆT-LY

HÀN-LY

Hỏi ở các nhà **ĐẠI-LY**
PHÒNG TÍCH CON CHIM
có treo cái biển tròn

PHONG TÍCH

con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng đau ran trên vai Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy de chịu ngay, Liều 1 bận uống \$25. Liều 2 bận uống \$45

VU - DINH - TAN

ÂN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926

178bis, Lạc-tray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi Đại lý phát hành khắp Đông dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên, và Lào. Có treo cái biển tròn

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỖ XỖ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Nhan sắc chị
đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má
uống

Cửu Long Hoàn
đi!

1 viên Cửu-long-hoàn bằng 10 thang thuốc bổ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ - Etablissement VẠN-HÓA, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tám
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

MAUUA 5